

efterhånden, for alle de ting, som ministeren nævner af intentioner, af ting og sager, der er på vej, den udvikling, ministeren beskriver osv., er jeg fuldstændig enig i og ønsker og bifalder. Derimod ønsker jeg ikke den bureaukratiske opbygning og den lovgivning omkring det, som beslutningsforslaget her lægger op til.

Endelig ville der også være nogle ganske alvorlige økonomiske konsekvenser, hvis man gennemførte det her. Man kunne jo i enkelte tilfælde komme i nogle fuldstændig ekstremt tåbelige situationer, hvis man var pligtig til at købe grønne produkter, som nærmest var umulige at fremskaffe og derfor selvfølgelig, hvis ellers SF tillader markedsmekanismerne at fungere stadig væk, ville komme til at koste en fuldstændig uhyrlig pris. Og generelt er der jo ingen tvivl om, at det vil koste noget at gennemføre den politik her, også bortset fra de ekstreme udviklingssituationer.

Det mener jeg også nok vi er villige til at betale og villige til at være med til, men på den anden side, hvis det koster mange penge, hvor skal de så hentes? Skal det så gå ud over de resourcer, som vi stort set bredt er enige om at folkeskolen har brug for? Skal det gå ud over antallet af hjemmehjælpere osv.? Der er mange gode formål, som kommunerne og offentlige institutioner også skal skaffe penge til.

Som sagt er vi enige i intentionerne, og vi er glade for den tryksag, vi har fået om en grøn indkøbspolitik i kommunerne, som jo naturligt nok ønsker frihed til at gøre det på en fornuftig måde. Vi ser gerne, at den udvikling fortsætter, men kan desværre ikke tilslutte os beslutningsforslaget her.

Jørn Jespersen (SF):

Jeg skal starte med at takke for den ret brede positive tilslutning til i hvert fald intentionerne og grundtankerne i det forslag, vi har fremsat her.

Men jeg vil gerne tage udgangspunkt i noget helt principielt, for Fremskridtspartiet nævnte, at her var der tale om et traditionelt socialistisk forslag, og fra Kristeligt Folkeparti har man sagt: Hvis SF nu ville tillade markedsmekanismen at fungere.

Hvis man brugte et minimum af tankevirksomhed til at overveje, hvad der egentlig er tale om her, ville man komme frem til det resultat, at her er der tale om det overraskende faktum, at et erklæret socialistisk og grønt parti faktisk foreslår at bruge markedsmekanismerne mere

effektivt til at fremme miljømæssige målsætninger. Der er her tale om at udvikle strategien for en grøn omlægning af samfundet til ikke kun at bruge gamle traditionelle virkemidler som regler og påbud og kontrol og bøder, men at gå ind og bruge markedsmekanismen til at fremme nogle af de ønsker, vi gerne vil opnå.

Det tror jeg også er baggrunden for, at Venstre og De Konservative efterhånden er blevet mere positive over for at bruge miljømærker, at bruge grøn offentlig indkøbspolitik, fordi det jo dybest set er sund fornuft i en markedsökonomi at bruge den slags virkemidler.

Så er der en del ordførere, der har været inde på at sige, at de støtter intentionerne. De ønsker at fremme den grønne offentlige indkøbspolitik, men vores forslag her er for bureaukratisk, og det går sådan set meget godt, som det går i øjeblikket; der er mange gode ting i gang, der er lavet håndbøger, og viljen er til stede alle mulige steder.

Jamen det er da udmærket, at der er en positiv holdning rundt omkring. Hvis vi nu prøver at være en lille smule konkrete og så får et overblik over: Hvor langt er vi rent faktisk kommet? Har alle de smukke ord og intentioner faktisk udmøntet sig i konkret handling rundt omkring? – så må man sige, at den grønne offentlige indkøbspolitik, som allerede i 1991 blev erklæret som en målsætning, altså ikke har bevæget sig særlig langt på de syv år, der har været til det.

Miljøministeren nævnte i sin tale, at i dag har 37 kommuner en grøn offentlig indkøbspolitik. 37 – det er helt nede i nærheden af 10 pct. af kommunerne. Det er for lidt. Det er en for svag indsats. Det er for dårligt. Det går for langsomt.

Omvendt, når vi ser på de statslige institutioner, som har fået strammere pålæg om at gå i gang med den her indsats, så kunne man jo læse i Miljøstyrelsens rapport om den produktorienterede miljøpolitik, at man endnu ikke var kommet så langt med den grønne offentlige indkøbspolitik, at det kunne konstateres på markedet. Det har altså ikke haft nogen reel virkning totalt set på markedet endnu. Det er for ringe. Det går for langsomt.

Derfor bliver vi nødt til under udvalgsbehandlingen og i øvrigt i de fortsatte diskussioner om det her forslag at finde frem til nogle mekanismer, der gør, at indsatsen bliver speedet op, at den går hurtigere, at den får langt større effekt, end den har i dag. Og i den diskussion er vi meget åbne over for, hvilke virke-